

A kikindai vendégszeretetnek párja nincs

Ma délután még azt gondoltam, hogy valami egészen másról fogok írni a Besúgó rovatba. Talán egy előadásról, melyben az általam rajongva imádott Rokon Ilonka mondataival csal a nevetéstől könnyeket a szemembe egy takarítónő, és a vajdasági élet-érzés köszön vissza a színpadról, vagy egy másik főszereplőről, aki úgy játszik, énekel és váltogatja a karaktereket pár percenként, hogy profik bújhatnak el mögötte (és itt azt hiszem nem túlzok), vagy arról, hogy először találkozom az amatőr színjátszó fesztivállal, és ezzel a fajta bennük lévő fanatizmussal, ami előtt kalapot emelek. De a mai este meggyőzött arról, hogy mégsem erről kell írnom. Valami egészen

másról. Valami olyan dologról, amiről ritkán írnak, amit ritkán emelnek ki nyilvánosan. Pedig lehet, hogy kelene. Ez pedig a kikindai vendégszeretet. Azokról az emberekről írok, akikről ritkán írnak. Ők pedig a háttérszemélyzet, a vendéglátóink, a helyi szervezők. Azok, akik minden nap mosolyogva fogadnak minket a kikindai Egység udvarában, s mielőtt kérdeznénk, már megkapjuk a válaszainkat. Mert egy fesztiválról, szemléről vagy bármilyen más rendezvényről nem csak akkor térnek haza a résztvevők, és szervezők mosolyogva és elégedetten, ha a zsűri jó véleménnyel van az előadásukról, vagy ha minden program időben kezdődik telt ház előtt... nem. Az a bizonyos mosoly nem lenne ott a szájuk (szájunk) sarkán, ha a házigazdákon azt látnánk, hogy alig várják, hogy vége legyen, s végig kínok között próbálnának kedvesek lenni, minden őszinteséget mellőzve. Ez esetben bizony az az elégedett mosoly elmaradna, s helyette ott lebegne a hiányérzet. De Kikindán nem ezt érezni, hanem ennek az ellentétét. A tökéletes házigazdákat ismertük meg általuk. Akik vendégül látják az ide utazó társulatokat, a szervezőket, minket, akik éjszakánként készítjük a Súgó szövegeit, és a közönséget, akik napról napra jönnek tapsolni, és színházat nézni. Róluk kell írnom ma éjjel. Hiszen már amikor

megérkeztünk, körülvett minket ez a kedves kis csapat, fekete pólókban, fiatalok és idősebbek, akik tíz percenként faggatnak minket, hogy innánk-e valamit, kaptunk-e már ebédjegyet, minden rendben van-e a szállásunkkal, s köszöntenek minket reggelente egy széles mosollyal. Lehet, hogy ők is picit fáradtak, de ebből semmit nem érezni. És az a találékonyság, amivel egy üdvözlő pálinkára próbálnak minket rábeszélni, hát az tanítandó. Aztán néha leülnek hozzánk az asztalhoz pár keresetlen szóra, nosztalgiznak, kíváncsiskodnak, nem fázunk-e, megfelel-e a zene, ha kell, papucsot szereznek vagy kávé hoznak, s hozzátesszik, hogy a cukor, és a tejpótló, valamint a víz és az üdítők már az asztalra vannak készítve.

Tanítani kéne ezt a fajta vendéglátást. Tanítani ezt a kedvességet, és őszinte igyekvést. Amit tőlük, töletek kapunk, azt mindenki továbbviszi, meséli, s néha egy rosszul szervezett rendezvényen felelegeti, hogy „Emlékszel a kikindaiakra? Emlékszel mennyire jól éreztük magunkat náluk, mennyire kedvesek és figyelmesek voltak velünk és egymással?”

Ezt lehet, hogy ti, kedves vendéglátóink nem tudjátok, vagy mi nem mondjuk elégszer. Az is lehet, hogy nem is gondoljátok, hogy ez mennyit jelent, hisz nektek ez a természetes, de higgyétek el, hogy ez egy nagyon nagy dolog, s szerintem mindenki nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy nagyon hálásak vagyunk ezért, mert nagyon jól érezzük itt magunkat. Maradjatok mindig ilyenek.

Szerda Zsófi

Tegyed azt a pityulát a fejedre...

Rokon Ilonka, avagy Vass Szabolcs a vajdasági hétköznapok, karakterek, a vajdasági élet tudósítója. Az Adai Színtársulat előadása – Rokon Ilonka megtestesítésével az élen – nagy sikert aratott tegnap. Az előadás végén Máriás Endre rendezőt kérdeztem a nem mindennapi próbafolyamatokról, a két újonc lánykát, Fodor Mónikát és Pásztor Edinát a beilleszkedésükről, és Miklós Ágit, a vajdasági álomszerep megformálóját.

Endre, nagyon régen rendeztél utoljára, mi miatt döntöttél úgy, hogy idén mégis belevágsz?

Endre: Valóban régen rendeztem, 2010-ben a János vitézzel debütált az Adai Színtársulat, utána volt a *Pálmagony* című előadásunk, amit én rendeztem, utána pedig a *Hitves* című, aztán sok éves kihagyás következett. Azért nem rendeztem, mert úgy gondolo, ez nem az én szakmám, és ezt talán továbbra is így gondolom.

Akkor idén mégis miért?

Endre: Idén azért, mert úgy gondoltam, hogy ismét el kell kezdenünk dolgozni. Volt egy kétéves kihagyása a csapatnak, és ebben láttam az erőt, hogy ha most én rendezek, akkor sikerül összehozni a csapatot újra.

És végül a pszichoterápiához nyúltál. A csapat miatt?

Endre: Igen, a csapat miatt, és jó döntés volt. Ez az oka annak, hogy egy olyan próbafolyamat van mögöttünk, ahol egyáltalán nem volt konfliktus, még egy hangos szó sem, ami egyébként a korábbi próbafolyamatokra nem volt jellemző. Ennek köszönhető az is, hogy a bemutatót is könnyen tudtuk venni, nem volt bennünk az a feszültség, hogy most nekünk bemutatónk van. A bemutató előtt egy héttel készen voltunk. Persze, gyorsan kiderült, hogy csak a terápiát formába önteni nem lehet, rájöttem, hogy nem szólhat csak erről, mert ez unalmas lesz a nézőknek, így egy korábbi szövegemhez nyúltam vissza, amit egy vajdasági magyar drámaíró versenyre írtam. Ebben voltak olyan jelenetek, amelyek a próbához kötődtek, meg volt egy takarítónő karakter is benne, aki bizonyos momentumaiiban hasonlított Rokon Ilonkához. A felsimerés után vált egyértelművé, hogy be kell, hogy kerüljön. Az ilyen figurák, mindannyiunk környezetében ott vannak.

Vass Szabi hogyan reagált erre a dologra?

Endre: Az volt az elképzelésem, hogy, ha ő nem ad rá engedélyt, akkor a figurát megtartjuk, de más-hogyan nevezzük el. De nagyon örült neki.

Látta az előadást?

Endre: Még nem látta, de remélem, hogy meg fogja nézni, és hogy tetszeni fog neki.

Tervezel-e a jövőben dolgozni ezzel a csapattal?

Endre: Mindenképpen szeretnénk folytatni a közös munkát. A következő előadásra a terv már megvan, de nem én fogom rendezni.

Milyen volt a foglalkozás, amin részt vettetek?

Edina: A traumás rész úgy nézett ki, hogy jött egy pszichológus, az volt a feladat, hogy mindenki leírta a saját traumáját, azt fel kellett olvasni, utána azt átbeszéljük. Segített, hogy fel tudjunk oldódni újoncként, és jobban be tudjunk illeszkedni.

Mennyire mertetek teljesen őszinték lenni, amikor először leírtátok?

Móni: Én semennyire, mert nem az én szövegem volt, mert én nem akartam megosztani senkivel, viszont a többiek a saját történeteiket osztották meg. Nem mertem nyitott lenni, tartózkodtam tőlük. Viszont egyre többet kezdtünk erről beszélni. Rájöttem, hogy nem olyanok, mint ahogyan első látásra képzeltem őket. Zsókaról például kiderült, hogy ő a legkedvesebb, és benne nagyon meg lehet bízni, mindig segített nekem feldolgozni a próbán történeteket. Pedig nem pont ez volt az első benyomásom róla.

Edina: Én őszinte voltam, de a történetem mégsem került bele az előadásba. Azt mondták, nem teljesen trauma, inkább kamaszos probléma, amin mindenki átesik. Utólag visszagondolva, igazuk volt.

Volt-e olyan a próbafolyamat, alatt, amikor ezt gondoltátok, hogy ezt tovább nem akarjátok csinálni?

Móni: Igen, a végén a mosolyoknál nagyon hülyének érezzük mindig magunkat, még akkor is, ha ez egy színészről építő jellegű ötlete volt. Bár ma a zsűri kiemelte külön, hogy ez az erőltetett mosoly nagyon a helyén volt, és ezt el is hiszem nekik, de attól én abban a jelenetben nem érzem jól magam.

Ha jól tudom, Ági, te Budapesten élsz, hogy kerültél bele az előadásba?

Ági: Amikor kezdtük, még itthon voltam, három hónapja vagyok Pesten. Amikor túl voltunk a terapeutas részen, Endre rögtön szólt, hogy Rokon Ilonkát kellene alakítanom, ami nekem egy álomszerep. Végre Rokon Ilonka egy húsvér emberré válhatott.

Benned is van Rokon Ilonkás vajdasági természetesség?

Ági: Aki itt nevelkedett, azokban szerintem mindenkiben van, mert nagymamáink, vagy anyukáink is szokták mondogatni, hogy „tegyed azt a fityulát a fejedre”. Tehát mi ebben nevelkedtünk föl, ezért is érezte mindenki magához közelinek.

Ezt Pesten meg tudod tartani magadban?

Ági: Persze. Állandóan rendezgetem a diákjaimat, merthogy tanár vagyok Pesten, ilyen fityulás beszólásokkal, én élvezem, hogy itt nevelkedtem.

Virág Kiss Anita

„Amikor elkezdek játszani, elfelejtem a mindennapi gondokat”

Szüle Mihály *Egy bolond százat csinál* című zenés bohózatát mutatta be a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoportja a Szemlén. A darabot Molnár József rendezte, a közönség állva tapsolta a csapatot az előadás végén. Minden szereplő, zenész, háttér munkás kap egy pálmaágat, de a legnagyobb, leghosszabb és legszebb pálmát mégis a főszerepet játszó Molnár Oszkár vitte el, aki kettős szerepet játszott, énekelt, táncolt, mindezt olyan természetességgel, és könnyedséggel, mintha világléletemben ezzel foglalkozott volna.

– Először is engeddd meg, hogy őszintén gratuláljak neked, nektek. Először láttam a csapatot, és leesett az állam. Te mióta vagy a társulat tagja, mióta foglalkozol színjátszással?

– 2001 óta játszom szöveges szerepeket, abban az évben mutattuk be a *Csárdáskirálynőt*, s igazából ott debütáltam. De előtte is ott voltam a színpad körül, zenéltem és táncoltam a darabokban. A színház szeretete pedig még korábban, az általános iskola nyolcadik osztályában kezdődött.

– S rögtön főszerepeket kaptál, amikor elkezdted játszani, vagy először mellékszerepekben láthattott a nagyerődemű?

– Rögtön főszerepeket kaptam, de az elején nem tudta senki, még én magam se, hogy ez nekem menni fog-e vagy nem.

– Hát, úgy látszik, nagyon megy. Egyébként mivel foglalkozol?

– Földműves vagyok. Nappal metszem a fákat, mert gyümölcsésszettel foglalkozom, utána hazaérek, egy kis szagosítás, és irány a próba. Ebből állnak a napjaim.

– Hogy lehet ennyi szöveget megtanulni valakinek, akinek ez nem a szakmája? Könnyen ment?

– A próbák folyamán lehet a legjobban megtanulni, de azért otthon is belenéztem sokszor a szövegek könyvbe, de a nagy részét tényleg a próbák alatt tanultam meg, mert ott a sűgő, aki állandóan sűgja a szöveget, s lassan benne marad az ember fejében.

– Egyébként az ad egy biztonságot, hogy a sűgítók előadás alatt is ott ülnek a színpad mögött?

– Itt vannak, igen, de már nagyon visszahúzták magukat, hogy ne támaszkodjunk rájuk, s őszintén szólva nincs is rájuk szükség. Amikor már ennyire pörög minden mondat, akkor már nem kell.

– A próbafolyamat alatt mi volt a legnehezebb számodra?

– A kettős szerepet megcsinálni. Nem tudtam, hogy nagy különbség legyen, vagy kisebb, hisz az se jó, ha

túl nagy, az se, ha túl kicsi. Meg kellett találni az egyensúlyt, ahol még megkülönböztethető a két különböző figura, mert a többiek nem ismernek meg, hogy mikor melyiket játszom, ha nem egyértelmű. De nem szabad túl nagy különbséget tenni. A rendező sokat segített, néha azzal, hogy mondta, hogy fogjam vissza magam, vagy ha a másik karaktert játszottam, akkor azzal, hogy most egy kicsit tegyek rá.

– S az éneklés? Hisz hallhatóan az is nagyon megy neked.

– Köszönöm. Van egy zenekarom is, járunk lakodalmakba muzsikálni, vannak szólisták, én a háttérben szintizek, és énekelek is velük együtt. És szeretek énekelni.

– Milyen darabokban játszottál eddig? Melyik volt a kedvenced?

– Először a *Csárdáskirálynő*ben szerepeltem, ami amellet, hogy egy nagyon jó darab, számomra az volt az első, ezért külön helyet foglal el a szívemben, utána a *Légy jó mindhalálig*. Ezt nem annyira értékelte a közönség, de egy nagy kihívás volt nekem. Utána voltak még jobbak és kevésbé tetszők, s a tavalyelőtti *Van, aki forrón szereti* c. előadásunkat is nagyon szerettem.

– Mennyit próbáltatok erre az előadásra?

– Majdnem minden nap. Azért, mert hétköznap mi, akik otthon vagyunk tudtunk próbálni, de vannak középiskolás szereplőink is, akik viszont hét közben Szabadkán vannak középiskolában, miatuk hétvégén is kellett próbálni. Három hónapig tartott a próbafolyamat.

– Mit szeretsz a színjátszásban?

– Nem tudom megmondani. Egyszerűen szeretem. Várom a próbákat, már amikor rá gondolok, hogy este próba, mosolygok, ott pedig amikor elkezdek játszani, elfelejtem a mindennapi gondokat, a végén a tapsban állni... az óriási öröm. Ezért csináljuk, nem?

Szerda Zsófia

Kika, a pleisztocén dzsinn

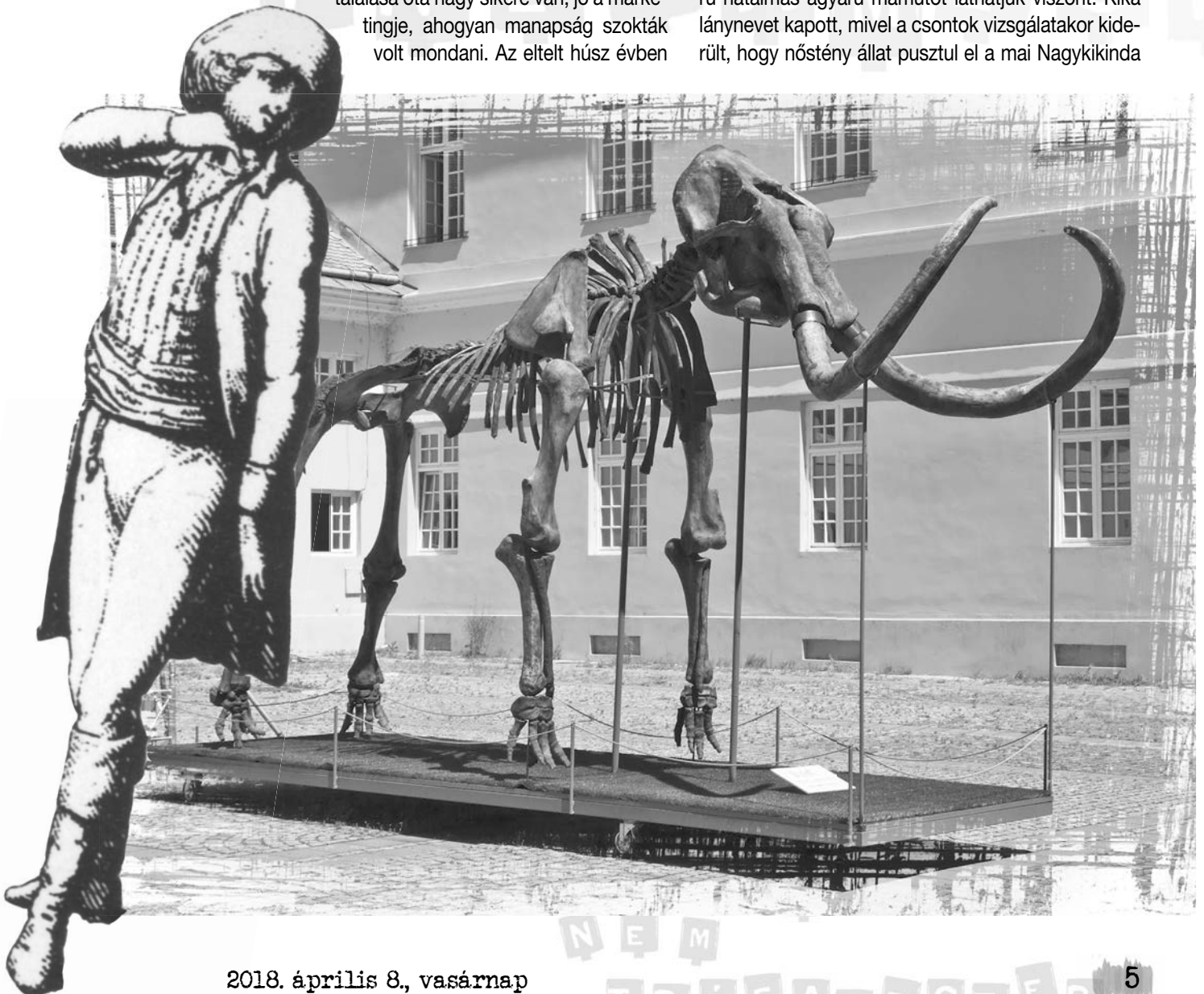
Nagykikindán húsz éve teljes mamutcsontvázat találtak a téglagyárban

A nagykikindai Toza Marković Téglagyár agyabányájában 1996. szeptember 4-én a markológép kanala 21 méter mélységben nagyméretű csontokat fordított ki a sárga löszrétegből. Futótűzként terjedt a hír, hogy szinte épen megőrződött teljes mamutcsontvázra bukkantak Nagykikindán. Világszerte ritkaságszámba megy a teljes vagy majdnem teljes csontvázat tartalmazó mamutelet. Az örök hó és jég birodalmában, Szibériában találtak már jégbe fagyott szőröstül, bőrostül megőrződött bébi mamutot is, amelynek fagyott szöveteiből megpróbálták klónozni, életre kelteni a mamutot, szerencsére ez nem járt sikerrel.

A nagykikindai mamutcsontváznak viszont megtalálása óta nagy sikere van, jó a marketingje, ahogyan manapság szokták volt mondani. Az eltelt húsz évben

valódi turisztikai látványossággá vált a hatalmas őssalat maradványaiból összeállított csontváz és annak életnagyságú, speciális műanyagból készített másolata. Időközben nevet is adtak a mamutnak, ő lett Kika. Tíz éve minden szeptemberben mamutfesztivált tartanak Nagykikindán, amelynek főszereplői a gyerekek és a fantáziájukat megmozgató óriási emlős, a jégkorszaki mamut, amely valamikor félmillió évvel ezelőtt még e vidéken legelészett.

A nagykikindai mamut az őslénytan szakemberei szerint sztyepei mamut volt, amely még rövid szőrzetet viselt és a hideg éghajlatot jobban tűrő hosszú szőrű gypjas mamut elődjének tekinthető. A mamutábrázolásokon rendszerint ezt a hosszú szőrű hatalmas agyarájú mamutot láthatjuk viszont. Kika lánynevet kapott, mivel a csontok vizsgálatakor kiderült, hogy nőtény állat pusztul el a mai Nagykikinda

környékének egykori mocsaras, ingoványos, lápos vidékén. A tudósok még azt is megállapították, emberi léptékkal mérve persze, hogy Kika már nagymama korban volt, mivel életkorát 64 évesre saccolják. A becslés és korjellemzés minden bizonnyal nem áll távol a valóságtól, mivel a mamut csontjain a sorvadás nyomai, a reuma tüneteire utaló degeneratív elváltozás láthatók.

A közel öt méter magas, hét méter hosszú és hét tonnás (csak a kiásott csontváz 3,5 tonna) hatalmas mamutmama a diagnózis szerint spondilózisban, a köznyelvben „csigolyameszesedésben” szenvedett. A betegség nagymértékben befolyásolhatta az óriási emlős mozgékonyt, és végső soron ez lehetett a veszte. Amikor ugyanis a mozgáskorlátozott óriási emlős ingoványos talajra tévedt, már nem tudott kikecmeregni a mocsár fogságából, ahol kiszendvedt, és közel fél millió éven át pihent, mindaddig, amíg a téglagyári gépek ki nem ásták a vastag agyagüledékből. Az évezredek alatt lerakódott löszrétegből nem csak a mamut csontjai kerültek elő. Találtak itt még vízi cickány, különféle halak, csuka és harcsa, valamint kagylók és vízi csigák maradványait. A növények közül előkerült például a fűzfa leveleinek megkövesedett lenyomata és számos növényi spóra.

Az utolsó jégkorszakban vidékünk időről időre átmenetet képezett az északi lejegesedett tájak és az enyhébb éghajlatú dél-európai vidék között. Amikor valamelyest visszahúzódott észak felé a jégtakaró, délről a növény és állatvilág visszahódította a korábban elvesztett, lakhatatlanná vált területeket. A Pannon-alföld átmeneti éghajlata számos jégkorszaki úgymond maradványfaj menedékhelyévé vált. Közép-Európa és a Balkán számos Észak-Európából kiszorult állat- és növényfaj menedékhelye volt, amit az előkerült ősmaradványok változatossága is bizonyít.

A nagyikindai múzeum emeleti részén megtekinthető mamutcsontváz nagyon sok látogatót vonz. Nem csak tudományos jelentőséggel bír, de számos művészt is alkotásra inspirált, nem beszélve a legfiatalabb korosztálytól, a gyerekekről, akik a szeptember eleji mamutfesztivál alkalmával rajzok, szobrocskák és egyéb képzőművészeti alkotások százait készítették el.

A tíz éve megrendezésre kerülő mamutfesztiválon a felbecsülhetetlen értékű eredeti csontváz helyett annak hű másolatát állítják ki a múzeum udvarára vagy a város főterére, ahol számos kíséző program főszereplője Kika, a sztyepei mamut.

A nagyikindai mamutprojektum keretében 2007-ben, az első mamutfesztiválra az Európai Unió által is hathatósan támogatott projektum keretében a leletek felfedezésének 11. évfordulójára sikerült befejezni a fél millió évvel ezelőtt elpusztult mamuthölgy csontjainak a másolatát, amelyet azóta minden szeptemberben közszemlére állítottak. A tájainkon valaha élt mamutokról tudományos alapossággal készítettek egy háromdimenziós oktatófilmet, amelyet a múzeumban naponta többször is levetítenek az érdeklődőknek.

A mamutokról és az ősember életében betöltött szerepükről minden bizonnyal a nagyikindai diákok, gyerekek és felnőttek tudnak a legtöbbet. Egész kultusza van már a nagyikindai mamutnak, a múzeumban emléktárgyak, mamutszobrocska is vásárolható. Az egész községnek haszna van a mamutból, a turisztikai kínálat részét képezi, az emléktárgyeladás mellett profitál a vendéglátóipar és a kereskedelem is. Az évek során Kika, a mamut Nagyikinda védjegyévé vált.

Gergely József írása a Magyar Szó 2016. szeptember 18-ai számában volt olvasható.

A magyar művelődés Kikindán IV. rész

Részletek Barát András *A magyar művelődés Kikindán* c. könyvéből

Az Egység elnöksége 1986-ban egy kis „lazítást” kért **Kovács Frigyes**től. Nem mintha nem lett volna megelégedve az elért eredményekkel, hanem egy közönségmulattató, közönségcsalogató előadást szeretett volna repertoárra tűzni. Kovács megszívlelte az elvárásokat, s válogatott egyfelvonásokból jött össze a *Vásári komédiák* című előadás. A laikusok, sőt az amatőrök körében is sokszor találkoztunk olyan véleménnyel, hogy a komédiákban sokkal könnyebb játszani, mint a drámákban. A rendező nem akart e komédiával elszakadni a jó színháztól, így a próbák egyben tanfolyamok is voltak a szereplők számára: meg kellett tanulni a komédiázás egy cseppet sem könnyű mesterségét. A *Vásári komédiák* sikerrel vették az akadályokat: a községi, észak-bánáti szemléken, majd eljutottak a vajdasági szemlére is. A darab sikeréhez nagyban hozzájárultak:

Lepár Ferenc, Pócik József, Kanalas Ilona, Kiss József, Kátity Vidor, akik színészi teljesítményeikért díjakat kaptak. Kovács még két darabot rendezett az Egységben: Schwajda György *Himnusz* című komiko-tragédiáját és Steinbeck *Egerek és emberek* című drámáját. Több mint öt évi munkája értékes nyomokat, maradandó értékeket hagyott az egyesületben. Ebben az időszakban létrejött egy nagyon jó kapcsolat a rendező és az amatőrök között, s egymás kölcsönös megismerése lehetővé tette jelentős szövegek színre vitelét.

Egyszerűen, a rendező tudta előre, hogy milyen erővel rendelkezik a társaság, az amatőrök pedig azt, hogy milyenek a rendező elvárásai. Ha ez nem így lett volna, akkor az együttműködés biztosan rövidebb lett volna, mert őszintén szólva a rendező honoráriuma nem volt akkora, hogy csalogatónak lehetett volna mondani. A Kovács-időszak a drámai alosztály egyik legsikeresebb időszaka volt. Az 1986-os év második bemutatója a *Halvány őszi rózsza* című zenés komédia,

mely Majtényi Mihály *Harmadik ablak* című novellája lapján került színre **Soltis Lajos** rendezésében. Kellemes, közönségcsalogató előadás volt. 1988-ban pénzsűke miatt, „hazai erővel” kellett rendezni. A feladatot **Lepár Ferenc** vállalta.

Ötven év alatt majd száz bemutató, s ha csak tíz előadást veszünk átlagul, ez majd ezer megjelenség a közönség előtt Vajdaság-szerte és külföldön: valóban szép teljesítmény. Hol is vendégszerepelt a drámai alosztály ez idő alatt?

Íme a helységek nevei: Ada, Bajmok, Bán. Topolya, Bán. Monostor, Becse, (mind a kettő), Beodra, Bocsár, Budapest, Csernye, Csóka, Debelyacsa, Felsőhegy, Horgos, Jázova, Kanizsa, Kisorosz, Majdan, Muzslya, Törökkanizsa, Tizzaszentmiklós (Ostojicevo), Ótelek, Palics, Pancsova, Padé, Péterréve, Rábé, Satrinci, Száján, Székelykeve (Skorenovac), Temerin, Torda, Tornyos, Verbica, Zenta, Zombor, Zrenjanin, Zsámbék, Zsombolya.

A darabokat a következő rendezők rendezték: **Bakota Árpád, Fischer Károly, Garay Béla, Gaul Júlia, Dr. Hadik József, Hinsits József, Jovic Dragan, Kárpáti László, Konecsny Sándor, Kovács Frigyes, Kiss Lajos, Kun Miklós, Lepár Ferenc, ManjulovBura, Moldvay Endre, Pócik József, Sebestyén Tibor, Soltis Lajos, Sövény Károly, Szabó István, Szilágyi László, Szokolai Zsuzsa, Tóth Ferenc, Tóth János és Visi Károly.**

Vásári komédiák

Papír szagú trauma, pink színű Rokon Ilonka

Az Adai Színtársulat előadásának zsűrizése

Az adai csapat sokféle előadást készített már, sok rendezővel dolgoztak. Többek között **Táborosi Margarétával**, **Puskás Zoltánnal**, **Krizsán Szilviával** és **Máriás Endrével**, aki a kezdetektől gondját viseli a csapatnak. Csoportvezető és idén, hosszú idő után rendezői minőségben is részt vett a munkában, életben tartotta a társulatot. **Máriás Endre** elmondta, hogy a csapat magja már régóta színpadon van, s volt olyan szereplő, aki először vett részt a csapat munkájában. Endre évek óta nem rendezett. S minden rendezés alkalmával elhatározza, hogy klasszikust fog rendezni, de aztán mindig eltér ettől az elhatározástól. Az idei előadás a csoportterápiára épült, amit képzett pszichológus, pszichoterapeuta tartott másfél órában, ami nagyon összekovácsolta a csapatot, és ahol nagyon mélyre sikerült lemenniük az alkotóknak. A terápia után egy ideig pihentették a próbafolyamatot, hiszen ez mindenki számára megterhelő volt, de mivel Endre számított ezekre a következményekre, pont ezért kért szakemberektől segítséget, hogy senki ne sérüljön meg az alkotói

folyamat alatt. Az előadás szövegeit vagy a szereplők, vagy Endre írta. Ha valami nem állt a szereplők számára, akkor az átalakításra került. A cél az volt, hogy mindenkihez közel álljon. De vajon hogy került Rokon Ilonka a képbe?

Rokon Ilonka karaktere azért fontos, mert ezek mi vagyunk. Ezeket a dolgokat mindannyian így láttuk a mindennapokban. Azáltal, hogy **Vass Szabolcs** megteremtette ezt a figurát, elfogadottabbá váltak ezek a dolgok a köztudatban. Már nem úgy nézünk ezekre, hogy nagyon gáz, hanem úgy, hogy igen, ezek mi vagyunk.

Lássuk, hogyan vélekedik a zsűri erről, vajon mennyire vagyunk ezek valóban mi?

Lőrinc Tímea nagyon szereti Rokon Ilonkát, és így, hogy látta megtestesülni, egy eufórikus él-

ménnyé vált a számára. Szerinte minden poén a helyén volt még akkor is, ha a takarítót játszó **Miklós Ágnes** néha improvizált. Tímea viszcacsatolt arra, hogy a korrábi Találkozó miatt lazított a csapat a terápia jellegen: szerinte ez a lazítás megtörtént. Tulajdonképpen két részre bomlott az előadás: az egyik rész annyira a játsszóké, s annyira az őszinteségről és a negatív élmények

elmeséléséről szól, hogy a Rokon Ilonkás jelenetknél azt érezte, hogy két külön műfajban fut az előadás. A trauma és a Rokon Ilonka stílus annyira más volt, hogy két különböző előadásként is megfelelnek. A traumás rész azért volt fontos Timi szerint, mert a privát életében az ember mindig megtalál olyan dolgokat, amik segíthetnek a színpadon és az életben is. Timi kiemelte, hogy mennyire nehéz szándékosan rosszul játszani a színpadon, hogy még a szakmában lévő emberek is. És a társulat nagyon jól vette ezt az akadályt. Ami viszont a csapatnak kevésbé sikerült: a traumatikus élmények elmesélése. Mert színpadra vinni úgy egy saját élményt, hogy annak ne legyen „papír szaga” (ahogyan **Táborosi Margaréta** fogalmazott a későbbiekben ugyanerről, és arról is, hogy ez mégis valamilyen szinten megélt, mert a többiek kellően lereagálták), nem könnyű. Nem könnyű, hogy az érződjön rajta, hogy ott, abban a pillanatban találódik ki, miközben nyilván megíródott előre. A traumatikus élmények kapcsán

Timi azt is megjegyezte, hogy egy-egy szomorú monológ nem attól lesz jó, ha azt is mutatjuk, hogy szomorúak vagyunk. Amikor a traumatikus élményeknél előkerült a Facebook és az internetes világ, érezte a tanítójelleget rajta, hogy olyan dolgokat mondának ki, amit igazából mindannyian tudunk. Ha ez

más módon, nem ennyire direktan, hanem szituációkon keresztül vagy szimbolikusan jelent volna meg, kevésbé érződött volna rajta a tanítójelleget.

Czajlik József szerint nagyon izgalmas volt az adaiak stílussteremtése. Régebb óta foglalkoznak azzal, hogyan tud a színház más területeken is érvényesülni, például a pedagógiában. A színházi nevelést, a színházpedagógiának például nagyon sokféle ága van, nagyon sok lehetőség rejlik benne. Czajlik nagyon örült, hogy útkeresést látott: a személyességnek milyen szerepe lehet a színházban, milyen lehetőség van abban, ha a színész önmagáról beszél, és milyen szerepe lehet ebben a nézőnek. Ez egy olyannyira más világ, hogy klasszikus színházi végzettséggel sem lehet megközelíteni. József is csatlakozott a Timi által emlegetett megírt személyes élményekre: a próbás és a Rokon Ilonkás részeket kvázi reális részeké váltották fel (megírt párbeszédok és a traumák leíratai). Mindezzel az életszerűség illúzióját keltették. Ha ez szándék volt, akkor nagyon izgalmas az, hogy végig benne tudtak maradni. Hiába szólt a színészekről, mégis reprodukált volt. Az előadásnak sokkal nagyobb hatása lesz a társulatra belül, mint a nézőkre. A traumafeloldás sokkal nagyobb érzelmi hatást fejtett ki a csapatra nézve, és jobban összekovácsolta őket, mint amilyen hatást gyakorolt a nézőkre. A felidézett traumáknak nem volt drámai értéke, nem vitte át a nézőt olyan érzelmi hőfokon, hogy kimozdítsa a komfortzónájából. A felmerült problémákra tőmondatos megoldásokat kapott a néző, de egy-egy ilyen helyzetben fontosabb, ha kérdések fogalmazódnak meg, nem válaszok. Mert a cselekvő, résztvevő

színháznak pont az az erénye, hogy nem megold valamit, egy előadást, egy szerepet, hanem megnyit egy gondolkodásmódot. Kérdéshelyzetbe hozza a szereplőt és a nézőt, aki nem pontokkal, hanem kérdőjelekkel megy haza a néző, mert belekerült egy olyan helyzetbe, amit nem várt. Mindezek ellenére egy izgalmas és erős előadást láthattunk az adaiaktól, ami nem légbőlkapott helyzeteken keresztül épül, hanem van egy szándék benne arra, hogy valami izgalmas, minket mélyen érintő helyzetet járjunk körül, és közben ne feledkezzünk meg arról, hogy a létnek van egy könnyelműsége is, aminek van elviselhető és elviselhetetlen része is. *„Ha az előadást kellene jellemezni egy szóval, akkor azt modanám, hogy felelősség. Nem mentetek el olyan traumáig, hogy az megsértse a játzókat a nézők előtt. Megmaradtatok egy demonstrációnál...”*

Táborosi Margaréta az értékelését az előadás végével kezdte:

„Az előadás végéről indulnék, ha az volt a célotok, hogy boldogságról beszéljétek, hogy boldoggá tegyétek a nézőket, akkor ez sikerült.”

Margaréta kiemelte, hogy jó volt, hogy realista színpadkép, valamint az előadás címe sem mutatta

meg, hogy mire számíthatunk. És ebben a reaálista színpadképben megindul az elidegenített, lestillizált szándékosan rossz játék. Margarétának a drámaterápia, drámafoglalkozás jutott eszébe erről az előadásról. A diákszínjátszó csoportok legfőképp az itt látott témákkal szeretnek foglalkozni, de ez nem mindig sikerül jól. Ezzel a szerkezettel ez az előadás viszont most nagyon jól sikerült. Ronok Ilonka (Miklós Ágnes) bravúros antréval jelenik meg a színpadon, de ha van egy ilyen antré, akkor az elmenetel is bravúros kell, hogy legyen. Bravúros volt, kellően és jól alkalmazták a hatásvadászatot: jó volt a végén a cinikus vigyorgás, s ehhez még a pink színű ruha és a platformos cipő sokat hozzatett. *„A boldogság-koreográfia jól volt kínos.”* A shakespeare-i és a moliére-i darabokból tudjuk, hogy mindig van egy karakter, aki kinéz a színpadról, kiszól. Ági volt a mi vajdasági shakespeare-i és a moliére-i karakterünk, és működött, megvette a nézőket, végig vele tudtunk menni. Látszódot, hogy nagyon szerette ezt a karaktert, néha már túlságosan is belelta magát.

Virág Kiss Anita

Megvan az első „vajdaságikum”!

A kupuszinai Egy bolond százat csinál c. előadás zsűrizése

Most már értem, miért kígyóztak hosszú sorban a nézők már jóval az előadás kezdése előtt, már világos, miért utaztak be többen a környező településekről szombat délután Nagyikindára, már nem kérdés, miért kellett pótszékekkel és padokkal kibővíteni a sorokat a színházban. A kupuszinai csapat (azaz „kupuszini”, tegnap kijavítottak az odavalósi színészek) teljesen levett a lábamról, megszólalni nem tudtam az előadásuk után. Egy profi produkciót láttam egy amatőr színházi fesztiválon. Nem tudtam eldönteni, hogy a fesztivál nevének kellene-e változtatni vagy a színészcsapat besorolásán. Némelyik kőszínház megirigyelhetné azt az alázatot, könnyedséget, csapatszellemet, ének-és táncutadást, amellyel ők színpadra léptek tegnap este. Mindenki arra volt kíváncsi az előadás után, és arról faggatták a rendezőt, hogy hogyan tudta ezt a remek és nagy tudású csapatot összeverbuválni. **Molnár József** erre csak azt válaszolta, hogy Kupuszinán már száz éves hagyománya van a színjátszásnak, a szereplőket nem kell hívnia, jönnek azok maguktól is.

A zsűri osztotta a nézők véleményét, **Táborosi Margaréta**, **Lőrinc Tímea** és **Czajlik József** emelte kalapját a rendező, a színészek, a zenészek, a technikusok, a koreográfus és a kosztümtervező előtt, és gratulációjukat fejezték ki.

Margaréta már harmadszor zsűrizik a Szemlén, és harmadszor találkozott a kupuszinai csapattal is. Idén sem okoztak neki csalódást. Az jutott eszébe, miközben nézte az előadást, hogy mivel úgyis divék az a divat, hogy hungarikumokat neveznek ki Magyarország-szerte, mi, vajdaságiak is lehetnénk trendik, és kikiálthatnánk a kupuszini társulatot „vajdaságikumnak”! Ezt a következőkkel magyarázta: „Vérbeli színházat csináltak, működnek a poénjaik, a ritmus tökéletes, minden karakter a helyén van, az élő zene zseniális. Melyik amatőr színházi társulat mondhatja el még magáról, hogy zenekar játszik az előadása közben, és hogy saját technikusaik és koreográfusuk van? Sajnos a profi színházaink sem mind rendelkeznek a felsoroltakkal.” **Margaréta** megdicsérte a rendezőt igényes, precíz munkájáért és karakterkidolgozásáért, és elárulta a két főszereplő hölgynek (**Csernai Panna** és **Tadián Viola**), hogy amikor először a színpadra léptek, akkor az előtte ülő két fiú azonnal összesúgott. De

nem is csodálja, hisz megjelenésükkel olyan frissességet és lendületet hoztak a színpadra, hogy őt is magával ragadták. Bevallotta, hogy amikor Zsanett (**Kiss Katalin**) színpadra lépett, nevetőgörcsöt kapott, annyira tetszett neki, ahogy játszott. **Molnár Oszkár** alakításától le volt nyűgözve, a monológjainál az összes poénon nevetett. Ahhoz, hogy a humort így eladja és kivitelezze valaki a színpadon, ahhoz komoly

szakmai tudás kell. Értékelésében megjegyzett még egy-két javítandó jelenetet is, de hozzátette, hogy ezek nem hibák, csak javaslatok, és eltörpülnek a jó dolgok mellett. „Többször észrevettem, hogy a tánc és mozgás közben nem vagytok jelen száz százalékos koncentrációval. Tudom, hogy jazzt nem könnyű táncolni, stílusidegen az embereknek, de akkor is, legyen bennetek tartás, használjátok a végtagjaitokat. A végpózokban akrobatikus elemeket használtok, ez zseniális, de ezeknek fagyasztott képnek kellene lenniük, nem lenghetek ki belőlük és nem nyúlhattok szét bennük egy pillanatra sem.” – tanácsolta. Ezzel zárta

az értékelését, és elmondta, hogy ezzel az előadással ajándékot kaptak a nézők, örül, hogy újra egy prima előadással láthatta a kupuszini társulatot.

Lőrinc Tímea szintén lesokkolódott arccal jött ki az előadásról, elragadta, amit ez az amatőr csapat művelt két felvonásban. „Hihetetlen, mennyire ügyeltetek mindenre, milyen nemességgel vonult be a zenekar az elején. A tömegjelenetek is nagyon

jól működtek a színpadon, mindenki tudta a dolgát, működtek a szituációk. Gyönyörűen énekeltek! Ha nem tudnám, hogy amatőrök vagytok, meg lennék győződve, hogy ezt ti több évig tanultátok valahol. Közben csak a lelketekből fakad ez a természetesség és alázat. Annyit nevettem, hogy nem hagytatok pihenni. Ez a két óra úgy elröppent, hogy észre sem vettem, pedig eddig azt vallottam, hogy egy előadás ne tartson tovább másfél óránál.”

Tímea külön gratulációját fejezte ki a főszereplőnek, **Molnár Oszkár**-nak, lenyűgözőnek tartja, milyen koncentráltan tudta követni, hogy épp melyik szerepét alakítja. **Tímea** is kiemelt pár dolgot, ami egy picit zavarta az értelmezésben. Ilyen például, hogy a főszereplő férfiak jeggyűrűt viseltek. Ez azért zökkenetett ki, hisz végig azt hangoztatták, hogy szoknyapecérek, de közben ott csillog az ujjukon a gyűrű. Még egy dolgot kiemelt: a főszereplő lányok energikusak és szépek voltak, úgy robbantak be a színpadra, mint egy bomba, de voltak mondataik, amiket túlhangsúlyoztak, a szavaknak többször felesleges helye-

ken adtak nyomatékot. Ám **Margaréta**hoz hasonlóan ő is elmondta, hogy ezek az apróságok lényegtelenek az előadás összteljesítményéhez viszonyítva. Azért tartja jónak a kupuszini csapatot, mert komolyan veszik a munkájukat, profi színházat csinálnak.

A harmadik zsűritag, **Czajlik József** még soha nem találkozott a kupuszini csapattal, de teljes mértékben egyetértett az előtte szólókkal, őt is ámulatba ejtette, amit látott. „Nagyon nagy élmény volt, óriási dolog az, amit itt véghezvittetek. Külön gratuláció a letisztult helyzetkibontásokért, és a zenekar előtt is minden elismerésem, nagyon szép volt a kíséret, együtt éltetek a darabbal, emeltétek a színvonalat. A szövegeknél külön gratulállok, gyönyörűen hangszerelt mű. A dalok is jól működtek, ugyan az érthetőséggel néha voltak problémáim, de ezt minden színész élete végéig tanulja. Én csak gratulálni tudok, végig nagyon jól szórakoztam.”

Ahogy **Táborosi Margaréta** is fogalmazott, valóban egy ajándék volt ez az előadás! Kicsomagoltuk, majd hazavittük az élményt. Még most is cseng a fülemben a dal: „Egy bolond százat csinál, fordítva forog ez a nagy világ...”

Gazsó Orsolya

Ma a Találkozó színpadán

Ma újra a Találkozó színpadán Bezdán!

Erős versenyprogramot tekinthetünk meg tegnap az adaiaktól és a kupusziniaktól. Ma is érzelmi dömpingünk lesz, hiszen kimondhatatlan öröm az, ha hosszab kihagyás után (2013 óta nem voltak) egy csoport ismét megjelenik a Találkozó színpadán. Ezért várjuk repesve, és ezért örülünk annyira Bezdánnak a mai napon! Természetesen a kanizsaiakat is nagyon várjuk. Oláh Tamás rendezései mondhatni, legendásak. A Mázlisták pedig mindig elérik azt, hogy aki megnézi az előadásait, egy kicsit máshogy, átértékelve tekintsen a világra.

Április 8., vasárnap, 10.00, kisterem
Foglalkozás a magyarkanizsai Mázlisták előadásához kapcsolódva

Az elfogadás útján címmel érzékenyítő, felkészítő foglalkozást tart Fehér Anikó gyógypedagógus és Mácsai Mónika drámajáték-vezető. Hogy ismerjük meg kicsit jobban a testi és szellemi fogyatékkal élőket és megtörténhessen bennünk egy nézőpontváltás a mássággal kapcsolatban. Nem csak az iskolásokat, de a nyitott szívű szülőket és nagyszülőket is szeretettel várjuk. Hogy a Mázlisták előadását már az elfogadás útjára lépve fogadhassuk be.

Április 8., vasárnap, 14.00, színházterem
Gondolat-Jel Társulat, Magyarkanizsa

A Gondolat-Jel Társulatot 2011 novemberében alapítottuk Magyarkanizsán. Előadásainkat azoknak ajánljuk, akik – hozzánk hasonlóan – mernek gondolkodni és újragondolni, továbbá hisznek benne, hogy a színház sokkal több, mint pusztán szórakozási lehetőség. Tevékenységünk a kísérleti jelzővel jellemezhető leginkább. Olyan előadásokat igyekszünk létrehozni, amelyek a jelen problémáira irányítják a figyelmet, de örökös emberi igazságokkal foglalkoznak.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2012 – Bambach Róbert-díj a a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért, mely Faust: *Esse immor(t) alis* című előadása volt. Ugyanebben az évben Katona Gábor veheti át 7 főbűn megformálásáért a legjobb férfi mellékszereplőnek járó Nagy István-díjat, és Bicskei Kata a legszebb színpadi beszédért járó Szilágyi Róbert-díjat. Rendező: Oláh Tamás.

2016 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat a találkozó legjobb új formákat kereső előadásáért, a *Rómeó és Júliá*ért.

A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat bemutatja:

Oláh Tamás (a társulat tagjainak improvizációi nyomán): *Entrópia* (75')
 dráma

Szereposztás:

András (30) – Muhi László
 Erna (30) – Ábrahám Gréta
 Barna (25) – Katona Gábor
 Lea (23) – Bicskei Kata
 Johanna (22) – Kanyó Fruzsina
 Endre (19) – Bagi Gábor
 Tina (18) – Rekecki Dóra

Rendezte: Oláh Tamás

A rendező munkatársa, fény- és hangtechnikus: Borbély Éva

Április 8., vasárnap, 17.00, színházterem

Értelmi és Testi Fogyatékosok
Érdekeit Védő és Segítő Együtt Veled – Értük Egyesület, Mázlisták, Magyarkanizsa

Az Értelmi És Testi Fogyatékosok Érdekeit Védő És Segítő Együtt Veled – Értük Egyesület több mint tíz éve keresi a kapcsolatot és építi a hidat az átlagpopuláció és a fogyatékos emberek között. Az egyesület szintársulatának tagjai egy éve adták maguknak a Mázlisták nevet. Előadásai személyes találkozásoknak biztosítanak terepet. Olyan emberek nyilatkoznak meg bennük, akiknek alig van hangjuk a közösségben, szinte soha nem állhatnak fel a színpadra – önmagukért. Olyan érzéseknek, örömöknek, kétségeknek és félelmeknek próbálnak hangot, formát adni, melyekről nem – vagy csak elvétve – beszélünk. A komplex próbafolyamatok során a drámapedagógia, a művészetterápia és a kontakt-improvizáció elemeit is felhasználva alakult ki az a színházi nyelv, melyen az előadók saját maguk nevében, de magukat nem kiszolgáltatva szólalhatnak meg.

A Mázlisták társulat bemutatja:

Mázlista vagyok! (55')
vígjáték

Szereplők:

Beszédes Andrea
Fehér Slavica
Dongó Tímea
Engi Livia
László Károly
Milutinovity Helga
Pósa Ildikó
Szalma Zsombor
Vásár Róbert
Váradi László

Rendezték: Kiss Anikó, Oláh Tamás

Csoportvezetők: Mácsai Mónika, Huszár Tímea

Április 8., vasárnap, 19.30, színházterem

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja, Bezdán

Bezdánban az 1860-as évek közepén szervezett formában (a Katolikus Legény-Egylet keretében) igyekeztek szilárd alapot teremteni a színjátszásnak. A Tanodai Lapok című újság az 1865. november 16-ai, 46. számában a bezdáni Katolikus Legény-Egylet színjátszó műkedvelőinek színelőadását említi.

A bezdáni csoport 1993-ban alakult újjá, és azóta évente egy bemutatóval lépik meg a nagyérdeműt. Játsszattak Molière-t, Fodor László-darabokat, de Rejtő Jenő humoros jeleneteivel is szín-

padra álltak már. Sok egyfelvonásosuk volt, megspékelve slágerekkel, magyar nótákkal.

Az utóbbi három évben francia vígjátékokkal próbálkoztak: először a *Faroktól fölfelé* címűt vitték színre, amit 16 alkalommal játszottak, ebből 12-szer külföldön. 2017. augusztus 18-án mutatták be az *Elvámolt éjszaka* című francia bohózatot, nem kis sikerrel. Nyitottak mindenki felé, szeretnek barátkozni, szórakozni, de főleg szórakoztatni.

A társulat eddigi díjai a Találkozósn:

2013 – Magyar Piri-díjat Zobenica Reginának ítélte oda a zsűri dr. Pfaff Mihály *Gazdagon nősülők* című zenés vígjátékában látott alakításáért, Mari néni szerepének megformálásáért

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Maurice Hennequin – Pierre Veber: *Elvámolt éjszaka* (110')

Bohózat

Szereplők:

Dupont – Sánta István
Dupont-né – Osztrogonác Czenki Ilona
Poulette – Kővágó Orsolya
Lisa – Hám Hilária
Trevelin – Csillag László
Boule – Lovász Eduárd
Gontrant – Botka Aleksandar
Leblanc – Foki Zoltán
Zézé – Kovács Alexandra

Frontignac – Foki Sándor
Ernestine –
Gombárovity Elvira
Marianne – Sifflis Mónika
Festő – Foki Tímea
Rendőrtiszt –
Sztrikovity Oszkár

Rendezte: Foki István

Díszlet: Foki Tímea

Zene: Foki Zoltán

Technika: Kővágó Sándor

Ügyelő: Kővágó Hajnalka

Sűgők: Foki Mária és

Óbert Kitti

2018. április 8., vasárnap

Szerdán a Találkozó színpadán

Két szünnap a regenerálódásért

Féldönél jár a 23. VMASZT. Azt hiszem, mindenkinek jól fog esni a következő két nap szabadnap: a helyiek feltöltik magukat, hogy továbbra is ilyen előzékeny és jó házigazdák legyenek, a szervezők átgondolják a teendőiket, hogy a gálára minden katonás rendben álljon, a Súgó szerkesztői ihletet gyűjtenek, nagyot tusolnak, és mindenki egy kiadósat fog aludni. De hogy mindez után, újlult erővel mi fog következni szerdán? Jönnek a temerini fiatalok és a szajániak ismét két előadással.

Április 11., szerda, 16.00, színházterem
A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület ifjúsági színjátszó csoportja, Temerin
 Domonkos István: *Kormányeltörésben* (45')
 Verses performansz

Rendezte: László Sándor

A darabról: A Kormányeltörésben remekmű, amely a vajdasági magyar irodalom legnagyobb verse. Létvers, gastarbajter vers a nyelv, az identitás elvesztéséről. Fájdalmas keresése hazának a hazátlanságban. Világvers!

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 11., szerda, 18.30, színházterem
Az Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportja, Szaján

Kéri Ferenc: *Lopótök, avagy a Mari nem olyan...* (35')
 Pajzán népi komédia

Rendező: Nagy Aleksz

Az előadásról: Ki ne találkozott volna élete során „a több vasat tart a tűzbe” mondattal?! Ez a darab – komikus helyzetekkel tarkítva – méltán tükrözi ezt

a valóságot. Miért is nem olyan a Mari? Nos, az előadás végén ez kiderül.

16 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 11., szerda, 20.00, színházterem

Az Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportja, Szaján
 Ray Cooney: *Páratlan páros* (75')
 Bohózat

Rendező: Nagy Aleksz

Az előadásról: Mary izgatottan várja haza wimbledoni otthonába férjét, John Smith taxisofórt, aki túl sokat késik. Az asszony ezért úgy dönt, felhívja a helyi rendőrséget, hátha hitvesének baja esett. Nem messze tőle, úgy négy és fél percnyi autózásra, Barbara izgatottan várja haza richmondi otthonába férjét, John Smith taxisofórt, aki túl sokat késik. Az asszony ezért úgy dönt, felhívja a helyi rendőrséget, hátha hitvesének baja esett... Ezzel pedig megkezdődik a kalamajka.

14 éven aluliaknak nem ajánlott!

Szilveszteri szerelemből két házasság és négy gyerek

Szerelem a színpadon. Ez mindig egy fogós téma. Van, hogy az a bizonyos titkos, édes érzés, amit szerelemnek vagy szimpátiának hívunk, körbejár a színpadon. Aztán vagy megnyitjuk a szívünket, és ez az érzés lekerül a színpadról az életbe, vagy legyintünk egyet és elhessegetjük. A bezdániak 12 éve engedtek a kísértésnek, és milyen jól tették!

„1996-ban próbáltuk a Fodor László Szilveszteri szerelem című vígjátékát. E színdarab próbafolyamata alatt két házasság is született: egyik a miénk, Foki Istváné és a feleségemé, lánykori nevén Sípos Máriaé, a másik pedig az ügyelőnké, Nagy Gyuláé és Harjung Huanita akkori sugónké. Azóta is boldog házasságban él mind a két pár, és két-két nagy fiunk van nekünk is, és Gyuláéknak is.”

(Foki István, Bezdán)

Darabokra hullott koncentrációk

Akik nincsenek itt, de sztorizgattak nekünk: az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad

Bemutató előtti bekonzentrálás. Kosztümök rendben, sminkelés megvolt, kellékek a helyükön. A felkonferálás előtti beszédet hallgatjuk a helyünkön a kulisszák mögött. Várjuk a kezdést. A társam motoszkál, babrálja magát előttem, nézi a többieket – talán ideges. Talán mi is. Erősen koncentrálunk, hogy tökéletes legyen a hatás a színpadon. A társam azon kezd gondolkodni, hogy nekem miért nincs kirúszozva a szám?! S nem csak gondolkodik rajta, hanem kérdez is, amivel teljesen kizökkent a koncentrációból. Majd a takarás mögött végigszalad settenkedve a katonabakancsával a nyikorgó színpad másik felére, hogy megvizsgálja a többiek száját is, ki van-e rúszozva. A sötétben csak annyit láttam, hogy a horrorisztikus hatást keltő sminkjével mindenkinek az arcába bújik. Aztán visszasettenkedett mellém, és informatív közölte velem, hogy mindenki ki van rúszozva csak én nem. Azt hiszem a koncentráció sikeres volt a nemlétező rúszom iránt. (Egyébként az előadás jól lement.)

Ristić Anita, Újvidék

Folk and swing. Egy nagyon kemény próbafolyamat. Táncos előadás. **Bóbis Laci** szteppvilágbajnok a koreográfus, **Puskás Zoltán** a rendező, én játszok is az előadásban, meg fegyelmet is tartok. Éppen én vezetem a próbát, dübörög a jóféle swing a hangszórókból, negyven gyerek fönt a színpadon össze-vissza ugrál, teljes a dekoncentrátság. Megpróbálok túlúvöltetni a zenét, jókat röhögnek, mert látják, hogy nem megy. Csak ugye, én se ma születtem. Berekesztettem a próbát 10 percre. Már abban reménykedtek, mivel hangom ekkorra már semennyi nem volt, hogy haza is küldöm őket. De nagyot tévedtek. Felrobogtam a hangmesterhez, kértem, hogy ragasszon az arcomra egy mikroportot, majd visszabogtam a színpadra. Nem is értették mi történik: indult a zene, csak hogy nagyot néztek, amikor elkezdett dübörögni a hangom a zene fölé, hogy: „Nem a bal lábbal indulsz, hanem a jobbal, emeld magasabbra, mert így öreganyám is le tudja táncolni!”

Figura Terézia

A XXIII. Találkozó szakmai zsűrije

Czajlik József

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. Színházi rendező, színész. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

Lőrinc Tímea

2009-ben nyert felvételt az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára. 2014. október elsejétől a Zentai Magyar Kamaraszínház tagja. Előadásai közül a legkiemelkedőbbnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, Tisztelt úr!* című előadást, s az Oláh Tamás által rendezett monodrámáját, a *Hullámtörést* tartja. Az előbbiért 2016-ban Pataki gyűrű díjra jelölték, az utóbbiért viszont 2017-ben neki is ítelték ezt a díjat. Munkás évei színészként a kísérletezésről szólnak. Kipróbálta már a drámaírást, forgatott filmet Goretić Péterrel, részt vett a *Csonka délibáb* című tévéfilmben, kétszer jelentkezett a Versünnep versenyére, ahol először különdíjas lett Terék Anna *Kunigunda útjával*, másodszer pedig sikerült hazahoznia a fődíjat Sziveri János *Társastervezésével*. Belekóstolt a rendezés világába is. 2014-ben öt tehetséges középiskolás fiatalal létrehozták a Zsebtársulatot, melynek első produkciója a *Föld nélkül*, második pedig a *Prométheusz light* volt. E két előadással Vajdaságban és Magyarországon egyaránt több versenyt is megnyertek, melyek rendezői és színészdíjakkal is jártak. Rendezett a zentai diákszínház idősebb csoportjának is. 2016 és 2017 nyarán Hajvert Ákos megkérte, a Szép Szó tábor keretein belül foglalkozzon egy héten át általános iskolásokkal. „Szeretném és szeretem a fiatalokat egyengetni a színház világában, és a tőlem telhető legjobb módon segíteni őket a fejlődésben, nevelni őket toleranciára, találékonyságra, kreativitásra és legfőképpen alázatra. Egyik tanárom egyszer azt mondta: a színház nem kiszolgálja, hanem szolgálja a nézőt. Ezzel a kijelentéssel indultam neki ennek a pályának. Tapasztalataim, élményeim, érzelmeim segítségével szeretnék a színpadon olyan világok megteremtéséhez hozzájárulni, amelyek az én, és az emberek javára vannak, gondolataik átformálására, érzelmi életük gazdagítására. Nevelő, változtató, de mindenféleképp szolgáló hatásúak.”

Táborosi Margaréta

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan e Tisza menti település kultúra- és színházszeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában.

Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek. Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és szülőhelyének specifikus identitása: *Tavaszi Hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Annától a *Vajdasági lakodalom*, a szabadkai Népszínház előadása. Rendezett operettet, Békeffi István – Kellér Dezső – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* c. művét az Újvidéki Színházban, és fesztivál megnyitókat (2014-ben a *Nomus*, majd 2017-ben az *Exit – Summer of love* megnyitóját) is. Részt vett nemzetközi szakmai programokon: Orléansban (Franciaország) Nagy József Jelszínházában és Yokohamában (Japán) Performing Arts Meeting in Yokohama – TPAM nemzetközi tánc- és performansz fesztiválon. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Szeretnénk őket gyakrabban látni a színpadon...

Ahogy a diákzsúri látja... I. rész

Hirtelen jött számunkra a felkérés, hogy pont mi hárman legyünk a diákok képviselői ezen a rendezvényen. Számunkra eddig mindig nagy esemény volt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója, hiszen alig vártuk, épp kik állnak majd a színpadra, és mivel is készülnek. Nagyon meglepett minket, hogy most mi is véleményezhetünk. Ennek ellenére természetesen Antónia, Andor és én (Orsi) is szívesen vállaltuk. Mindhárman kiskorunk óta tagjai vagyunk a nagykikindai Egység Művelődési Egyesületnek, így számunkra nem idegen ez a hely. Ez a második otthonunk, és itt van a második családuknk.

A kiállítás, illetve maga a színjátszó találkozó megnyitója után a nézők megtekinthették a legelső előadást, amit a nagykikindai József Attila Színjátszó csoport mutatott be. A Bányavirágban megtalálhattuk az elkeseredett emberek karaktereit, az elvándorlás problémáját, illetve a kínok közötti ivás, illetve komolytalanság helyzeteit, ahogyan a tehetet-

lenséget is. Elgondolkodhatott mindenki azon, hogy vajon ez a valóság? Ebben élünk?

Pénteken a délutáni órákban a nagybecskereki Madách Amatőr Színház színészeinek előadásában láthattuk a *János vitéz* című daljátékot. Kis csapatunk nagyra értékelte a darabot, hisz kedveljük a zenés, énekes műveket. Nagyon jó volt, érdekesnek tartottuk a színpad beállítását, magát a feldolgozást is, illetve a modern és a régi elemek vegyítését, az eszközhasználatot, és a nyelvezetet is. Különösen szeretnénk kiemelni a János szerepét betöltő **Váci Nándort**, az Iluskát alakító **Kamrás Annamáriát**, illetve a számunkra *Egy rózsaszál* című dalával oly meghatározó pillanatokat okozó Bagót, vagyis Váci Zsoltot. Számunkra ők vitték az előadás pálmáját az énekléssel, illetve alakításukkal. De az, aki még nagyon megragadott minden fiatal a nézőtéren, a gonosz mostoha volt, valamint a király és a királylány.

Az esti órákban egy drámát tekinthettünk meg a topolyai Mara Amatőr Színház *Rükverc* című előadásával. Számunkra nem igazán volt tiszta a törté-

net mindaddig, míg össze nem dugtuk a fejünket, és át nem beszéltük, valamint sokban hozzásegített a megértéshez a szakmai zsűri értékelése. Voltak benne nagyon szép átvezetések, mint például a bordó sál. Mindhárman ezt éreztük a legszebbnek az egészben, hisz így mindig tudtuk ki is a főszereplő és mire is kell figyelni. Tetszett az indító zeneszám és a videóbejátszás (Anna and the Barbies feat. Kiss Tibi: *Márti dala*), valamint a sok átvezető szám is. Különösen szeretnénk kiemelni a két férfi főszereplőt, akik Vidra Zsoltot játszották, valamint a Lecsós Verát játszó színésznőt, nagyon jól játszották a szerepeiket. Megérintett bennünket, hogy a kutyát felakasztva találta Vidra, még így is, hogy semmit nem láttunk belőle, hisz állatszerető fiatalok vagyunk

Szombati napunk a sok pakolászás után az Adai Színtársulat *P.S.* című előadásával folytatódott. Izgatottan vártuk, hisz fiatal szereplőket láttunk megérkezni, egy kis létszámú csapatot, így nem tudtunk mire számítani. Az eleje furcsán is indult, mire rájöttünk, hogy egy színdarab próbáján vagyunk. Ilonka néni behozta a vidámságot és a nevetést, és tudatosította bennünk, hogy ez bizony már a színdarab. Nagyon aranyos volt a vicceivel, és igazából a valóságot mesélte el számunkra minden megjelenésével. Az ez után megjelenő terápiás módszer kipróbálását megkönnyítettük. Igazán együtt tudtunk érezni mind az öt fiatalal, akik traumájukat mesélték el a színpadon a székeken ülve, lámpákkal megvilágítva. Ezzel a darabbal, amit mindenki közelinek érzett a szívéhez, a fiatalokra veszélyesnek ható dolgokra igyekeztek felhívni a figyelmet

Az eddig előadott darabok közül az utolsót várta mindeki legjobban. Teltház fogadta a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Sturcz József Színjátszó csoportját, akik idén ismét egy zenés bohózzal érkeztek a találkozóra. Idén az *Egy bolond százat csinál* volt repertoáron. Az elején elkezdünk írni a sráccokkal, de csak pozitívumokat, aztán a 15. perc körül már letettük a lapokat, hátradóltunk és nagyokat kacagtunk a teljesen megtöltött nézőtérral együtt. Imádtuk **Molnár Oszkár** alakításait. Mindig pontosan tudtuk, hogy Suarez vagy Dömötör van éppen a deszkákon. Sokszor nem is színdarabnak éreztük, hanem egy jó bohózatnak a televízióból, mert minden profin meg volt tervezve. Például észre sem vettük néhány alkalommal, hogy átdíszletezték a színpadot, hisz a négy főszereplő teljesen elragadta figyelmünket énektudásával és akrobatikus tánctudásával. Nagyon sokat nevtünk, előkerültek a papírsebkezdők, mert már a könnyeink is kicsordultak. Hihetetlenül jól éreztük magunkat. Egy kritikánk még is lenne. Ritkán játszik nálunk a társulat. Szeretnénk őket gyakrabban látni a színpadon.

Izgalommal várjuk a vasárnapit, valamint a többi előadásokat is. Jelentkezünk majd még. Addig is, jöjjön mindenki, és nézze velünk az előadásokat, mert mi mindegyiken ott leszünk a nézőtéren.

Üdvözlettel, és a találkozás reményében Szili Antónia, Barna Andor és Lénárd Orsolya

Csömmöre Viola |
Fejős Klára Á.I.

Színházi élményeim

Már rég volt, mikor először felmentem a színpadra. Három- vagy négyéves lehettem, mikor táncolni kezdtem, de utána otthagytam.

A tanító néninél minden évben szerepeltünk valamit. Mindig nagyon lámpalázás voltam, féltem, hogy elrontom a szövegemet vagy elfelejtem. Nem voltam felszabadult, és nehezen mozogtam a színpadon. Harmadikos koromban megint elkezdtem néptáncolni. Még akkor is nehezen mozogtam a színpadon, de ahogy teltek múltak a hónapok, kezdtem felszabadulni.

Mikor ötödikben a magyartanár nő kiválasztott, hogy szerepeljek a *Hamupipőke* című előadásban, akkor egy kicsit féltem, de nem annyira, mint elsőben vagy másodikban. Elfogadtam a szerepet.

Elkezdtünk próbálni, és fokozatosan elmúlt a lámpalázám. Az elején úgy éreztem, hogy nagyon nehezen tudok beleilleszkedni az apa szerepébe, amit el kellett játszanom, de lassan belejöttem. A bemutató után többen megdicsértek, hogy jól szerepeltem. Ez nagyon jólesett, megnövelte az önbizalmamat.

Hatodikos koromban már könnyebb volt a színészkedés. A *Lúdas Matyi* című színdarabot készítettük. Ekkor már oldottabb volt a hangulat, és sokat neveltünk. A fogfájós fiú és az egyik ács szerepét kaptam. Az elején nem tetszett, hogy a fejem köré volt kötve egy piszkos fásli meg vatta, hogy úgy nézzen ki, mintha fájna a fogam, de később már ezt a helyzetet is megkedveltem. Ezzel a színdarabbal vettünk részt először a feketicsi szemlén. Fura volt, hogy nem láttuk, hol ülnek a zsűritagok, mert elvegyültek a közönség között. Nagyon jól éreztük magunkat az előadás alatt és az utána következő játékokban is.

Tavaly az *Indul a bakterház* című előadásban szerepeltem. Ott Rozi apját játszottam, és nagyon élveztem a színészkedést.

Elmúlt a kezdeti lámpaláz, és a színpadon való séta sem okozott gondot. Elég gyorsan megtanultam a szövegemet is. A bemutatón már olyan magabiztosan játszottam, hogy amikor az előttem beszélő szereplő kihagyta a szövege egy részét, nem okozott gondot a játék folytatása. A feketicsi szereplést pedig már alig vártuk. Ott már a felhőtlen szórakozás volt a szerep a színpadon és azon kívül is.

Ebben az évben a *Hó Férke* című előadást készítettük. Kezdetben furcsa volt, hogy mindent mikrofonba kell mondani, de ahogy haladtunk a próbákkal, már ez is érdekessé vált. Az iskolanapra lesz a bemutatónk. Már nagyon várom, kíváncsi vagyok, milyen lesz a közönség reakciója. A legszebb pillanat mindig az, amikor az előadás végén felzúg a tapsvihár. Ilyenkor minden nehézséget elfelejtek, és csak a felhőtlen boldogságot élvezem.

Lénárd Szilveszter VIII/2
Fejős Klára Á. I.

Fazekas Vivien VIII/2
Fejő Klára Á. I. tanító

Színészkedtem

Egy nap a tanító néni, szép hírral érkezett az osztályba. Azt mondta, hogy az idén a Mikulás műsort mi készítjük.

Izgatott lettem, bizsergést éreztem a hasamban. Mintha száz lepke kezdett volna repdesni odabenn. Ez volt életem első nagy szereplése. Körülbelül egy hónap időnk volt elkészíteni az előadást. A tanító néni sok szép ötlettel segítette a készülődést. Először az iskolában gyakoroltunk, majd ezt követően a színpadon is. A fellépés előtti estén nehezen tudtam elaludni. Másnap is izgultam, de amikor megláttam az osztálytársaimat, minden félelmem elmúlt. Kezdődhetett a móka. A szerep-

lés zökkenőmentes volt. Már annyira elmúlt bennünk a feszültség, hogy élvezni kezdtük a helyzetet. Az előadásunk végén a Mikulás is megjelent, kicsik és nagyok öröme. Nagy taps volt a jutalom a törekvésünkért. Mi, a szereplők, segítettünk szétszítani a csomagokat a jó gyerekeknek.

Nagy boldogsággal tértem haza, mert a ránk bízott feladatot jól teljesítettük, a tanító néni megdicsért bennünket, és még a Mikulás jobbkeze is lehettünk.

Kocsis Katarina III.2,
Fejős Klára Á. I.

Csömöre Viola2/2
Fejő Klára Á. I. tanító

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIII. Találkozójának színlapja • Kiadja az Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Bicskei Anikó munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Gázsó Orsolya, Raffai Telečki Ágnes, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Varga Tamás • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gázsó Orsolya és Szerda Zsófia • 2018 áprilisa, Nagykikinda